45ste jaar. — Nr 69. Zaterdag 11 Juni 1898.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, n' 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 11 JUNI 1898.

Provinciale kiezing van 5 Juni 1898.

Volledige uitslagen per opnemingsbureelen :

Bureaux de dépouillement	Bulletins trouvés	Blancs et nuls	Valables.	Coart	Delvoie	Nicolai	Slegers	Hacmont	Heiman
1. Tongres (1e s.) Hex, Heur-le-Tiexhe.	828	19	809	554	528	467	491	258	247
2. Tongres (2e s.) Lowaige, Coninxheim.	1102	43	1059	644	678	568	571	425	373
3. Tongres (3e s.) Overrepen, Neerrepen.	830	22	808	514	552	465	463	272	232
4. Tongres (4e sect.) Pirange, Russon.	1070	49	1021	604	609	495	538	406	343
5. Berg, Nederheim, Mall.	373	8	365	260	284	272	268	78	71
6. Bommershoven, Millen, Widoie.	621	15	606	419	459	447	477	71	55
7. Freeren, Vechmael.	437	62	375	165	132	102	191	202	185
8. Genoels-Eld, Membrugg, s'Heeren-E.	425	16	409	236	248	319	268	86	36
9. Henis, Herstappe, Sluse.	300	8	292	172	158	152	213	68	85
10. Herderen, Rixingen, Otrange.	481	9	472	312	378	350	375	87	54
	6467	251	6216	3880	4026	3637	3855	1953	1681

Volstrekte meerderheid : 3109.

Bijgevolg worden MM. COART, DELVOIE, NICOLAI en SLEGERS, uitredende katholieke leden, herkozen.

Eer aan de kiezers van het kanton Tongeren !

Zij hebben overheerlijk hunnen plicht vervuld en, met eene ontzaglijke meerderheid, het mandaat onzer vier achtbare uittredende katholieke provinciale raadsleden hernieuwd.

Nogmaals, eer aan hen !

De kiezers van het kanton Tongeren hebben zich niet laten om den tuin leiden, noch door holklinkende woordenkramerij, noch door ijdele beloften ; zij hebben geen gehoor verleend aan de gemeene kieskuiperijen, onder het volk rondgestrooid ten einde de achtbare katholieke uittredende raadsheeren schade te berokkenen.

De kiezing van verleden zondag heeft klaar en duidelijk getoond in welke hooge mate de uittredende leden de achting en den eerbied van het kiezerskorps geniesten.

Onze provinciale raadsheeren kunnen met recht fier zijn over het nieuw blijk van erkentelijkheid en hoogachting, welk het kiezerskorps hen komt te geven. Gelijk in het verledene, zullen zij het zich als eenen plicht aanzien al hunne zelfopoffering, al hun talent, al hunnen invloed ten dienst te stellen tot de verdediging der belangen van hunne lastgevers.

Doch, indien de kiezers hevig protest aangeteekend hebben tegen de voorstelling van twee liberale candidaturen tegenstrijdig met die onzer achtbare uittredende katholieke leden, hebben zij er ook aangehouden dat de hoofdplaats van het kanton waardig in den provincialen raad vertegenwoordigd weze.

Zoo de twee liberale candidaten verleden zondag gekozen werden, zou het heel goed hebben kunnen gebeuren dat onze stad niet alleen haren bestendigen afgevaardigde kwijt geraakte, maar ook nog dat zij maar eenen enkelen vertegenwoordiger meer in den raad zou gehad hebben !

Het is om zulken toestand te vermijden dat het kiezerskorps verleden zondag krachtdadig opgekomen is. Onze medeburgers hebben er aan gehouden eene welverdiende les te geven aan die tegenstrevers bij dewelken de politieke baat alle andere gevoelens uitdoft en die, om twee liberalen den provincialen raad te laten binnen treden, niet aarzelen alle middelen te gebruiken ten einde de hoofdplaats van het kanton te berooven van de vertegenwoordiging aan dewelke zij, volgens alle rechtvaardigheid, recht heeft.

Voorzeker hij is heerlijk, hij is glorievol geweest, de dag van den 5 Juni 1898.

Doch, het oogenblik is niet gekomen op onze lauweren in te slapen.

Aanstaande jaar zullen de kiezers van de stad Tongeren bijeengeroepen worden ten einde over te gaan tot de hernieuwing der helft van de leden van onzen gemeenteraad.

En het is niet in eenige dagen dat men eene zegeprooi voorbereidt...

Dat van heden af de dappere strijders der goede zaak zich bezig houden met de aanstaande gemeente kiezing ; alzoo zullen wij nog, toekomend jaar, het geluk hebben de katholieke vlag zegevierend te zien wapperen op onze gehuchtbaafde en versterkte vestingen !

MM. de Provinciale Raadsleden van het kanton vragen ons de inlassching van het volgende stuk :

HEEREN PROVINCIALE KIEZERS VAN HET KANTON TONGEREN.

Wij bedanken u innig over het nieuw en schitterend blijk van vertrouwen, dat gij ons tijdens de kiezing van zondag gegeven hebt. De uitslag der stemming heeft klaar en duidelijk bewezen dat het kiezerskorps van het kanton Tongeren zijne oude overleveringen getrouw gebleven is. Door ons met uwe stemmen te vereeren, hebt gij erkend dat de belangen, aan onze wankzaamheid toevertrouwd, niet door uwe lasthebbers verwaarloosd geweest zijn.

Deze getuigenis zal ons nog steeds meer opwekken tot het vervullen der plichten die ons opgelegd zijn.

Deze plichten zullen wij in het toekomende weten te vervullen gelijk wij het in het verledene gedaan hebben, met al de zelfopoffering waarvan wij de blijken gegeven hebben aan dewelke gij hulde hebt willen brengen.

Aanvaardt, MM..., de uitdrukking onzer beste gevoelens.

Tongeren, 6 Juni 1898.

J. COART
V. DELVOIE
L. NICOLAI
A. SLEGERS.

Zoodra de uitslag der kiezing bekend was, bevlagden de inwoners der Put- en Jekerstraten hunne gevels.

's Anderendaags kwam eene afvaardiging inwoners dezer straten hunne gelukwenschen aan M. Justin Coart brengen en boden hem eenen prachtigen bloemtuil aan.

In naam der geburen nam M. H. DESSERS het woord, en drukte zich uit als volgt :

Grachte Heer JUSTINUS COART, provincial Raadslid,

In naam van al onze vereenigde maatschappijen en geburen der Put- en Jekerstraten, heb ik de blijdschap u geluk te komen wenschen over de schoone zegeprooi die gij behaald hebt in de provinciale kiezing van gisteren.

Ja, Heggaar, zonder onderscheid van politieke kleur, brengen wij u hulde met de belofte dat gij altijd op uwe vrienden en geburen zult kunnen rekenen. Dat dit eene zoete beloning weze voor al het goed dat gij gedaan hebt door uw edel karakter, uw onophoudend en onvermoeibaar werken, voor de belangen der stad Tongeren.

Wij wenschen, achtbaar provincialen raadslid, u nog lange jaren, met eene klorke gezondheid, in ons midden te zien en overhandigen u dezen bloemtuil, als bewijs van onze vereerdheid en eerbied.

Leve onze dierbare provinciale raadsheer ; leve onze bemindе oud schepene, de Heer Justinus Coart. Hip ! Hip ! Hoerrah !

M. Coart antwoordde in bewoordigingen die uit het hart kwamen en het feest eindigde onder de grootste geestdrift.

Over het aanleggen der WEIDEN-BOOMGAARDEN.

Tegenwoordig, meer dan ooit, onderrindt de verstandige landbouwer, de noodwendigheid van weide boomgaarden aan te leggen.

Doch om hierin te gelukken en er het meeste voordeel te kunnen uittrekken, zijn er verschillige punten welke allerbest in oogenschouw dienen genomen te worden, daar hunne verwaarloozing het welslagen dier onderneming zou hinderen of teemaal zou kunnen beletten.

Vooreerst zullen wij eenen oogslag werpen op den grond dien men met fruitboomen zal beplanten en met uitgezezen graszaad wil bezaaien.

Wij aarzelen niet om te verklaren dat alle gronden, met eene goede en zorgvuldige voorbereiding, met jaarlijksche verbeteringen en bemestingen, tot het aanleggen van weide-boomgaarden zouden kunnen bestemd worden.

Het gaat natuurlijk van zelf dat men in slechte gronden op dezelfde uitslagen niet zal mogen rekenen, en dat men er nietemin aanzienlijke onkosten zal gedwongen zijn te doen ; daarom ook zal men die steeds het best benuttigen om er boschvan te maken : hetzij dennebosch of schaarbosch, de laatste met tusschenplanting van eiken, canada,- olmen- of beukenboomen, dit alles in overeenstemming met den aard, den inhoud, de ligging en de min of meer vochtigheid van den grond.

Het is dus geraadzaam enkel weide-boomgaarden aan te leggen op goede of ten minste op gronden van middelmatige waarde.

BEREIDING VAN DEN GROND.

Wie herinnert zich niet de fabel van den grooten Lafontaine, waarin de landbouwer op zijn sterfbed, voor de laatste maal, zijne zonen aanzet, om het onderlijk erf zorgvuldig op te delven en om te spitten, ten einde er aen verborgen schat te ontdekken. Wel is waar, voor den zij er geenen schat, doch hunne moeite werd ruimschoots door eenen rijken oogst beloond.

Wij weten immers dat wij met ons zweet de aarde moeten bevruchtigen, waartegen zij hare gouden korenaren, hare prachtige bloemen en hare lekkere en sappige vruchten ruilt !...

Gewis vraagt de eerste bereiding van eenen grond veel moeite en veel werk, doch stellig is het zene gewonnen zaak. Iedereen weet immers dat de lucht tot op de wortelen moet kunnen doordringen, vermits zij ademen en leven, en ook weet iedere dat het water vrij tot aan de wortelen komen moet, ten einde door hen opgezogen te worden en voedsel aan het gansche gestel te bezorgen.

Is de grond van zijne natuur, of door zijne ligging, droog of zandschtig, dan zal de verstandige landbouwer weten dat hij hem met vochtige mest bewerken moet. Is integendeel de grond dien hij in weide-boomgaard herschapen wil, te nat en te koud, zoo zal hij zich gedwongen vorlen het water af te leiden, hetzij door het graven van rioolen of door het leggen van buizen die het overvloedige water zullen wegdrijven, en daarbij zal hij nog beste en verdroogende mesten gebruiken.

Ware de grond zooals het dikwijls in lage streken voorvalt, aanhoudend nat en moerassig, dan is zulks dikwijls het gevolg van de ondoordringbaarheid van den ondergrond, waarop het water blijft vastzitten. Indien de ondoordringbare laag niet te diep ligt, zou men voorzeker een nuttig werk verrichten die vaste korst te breken, ten einde alzoo aan het water toe te laten, in de onderste deelen door te dringen, waar het gewis eenen uitweg zal vinden. Dan zullen de overvloedige regens niet meer daarop blijven staan, de grond zal drooger en gezonder worden, hij zal zijne zuurheid langzamerhand verliezen, en de wortelen, welke voorheen in het water bedorven of verdronken, zullen thans na die goede bewerking, vrij ademen en zich behoorlijk ontwikkelen.

GEBROEDERS MICHIELS
Boomkweekers te Scherpenheuvel.

(Wordt voortgezet.)

Onaangename slaapkameraad.

Het was over omtrent twintig jaren, toen wij, een aantal ingenieurs met kettingdragers en andere arbeiders, bezig waren een spoorweg op te meten in het verre Westen van Noord-Amerika. Wij moesten natuurlijk in de buitenlucht kampeeren en onze maaltijden boven houtvuren koken, terwijl wij onze eachten doorbrachten in tenten, die eigenlijk maar bestonden uit een stuk zeildoek aan de windzijde opgehangen.

Eens op een avond hadden wij ons ter rust begeven op een kale vlakte, slechts dun met mos begroeid, en aan den voet van eene ver overhangende rots. De maand September liep ten einde, de nachten in het gebergte werden koud, zoodat ieder van ons dan ook zooveel dekens en kleedingstukken als hij vinden kon, nam en zich daarin wikkelde, om zich neer te leggen. De onmiddellijk naast mij liggende kameraad was een Kentuckier, genaamd Jack Morris, een koelbloedig hard man, met stalen zenuwen. Het was ongeveer middernacht, toen ik plotseling door Morris gewekt werd, die op zachten maar dringenden toon mijn naam riep. Ik greep naar mijn revolver en fluisterde zacht, zonder mij te verroeren : « Wat is er, Jack ? Indianen ? »

Morris lag volkomen bewegingloos op den rug, en zonder een ooglid te bewegen, zegde hij op denzelden doffen toon : « Neen ! Een slang is in een mijner broekspijpen gekropen. Verroer u niet eerder voor ik het zeg. Voor alles, maak de anderen niet wakker. Zij ligt nu stil en ik wil haar niet storen. Ga heel zacht opstaan en maak vuur aan. »

Snel kroop ik uit mijn dekens en rakelde het bijna uitgedoofde vuur op, zonder gedruisch, wierp er daarna al het hout op, dat ik kon vinden, zoodat weldra de vlammen hoog opslegen. Terwijl ik daarmeê bezig was, vervolgde Morris met toonloose stem, bijna zonder de lippen te bewegen : « Nu neemt ze verder haar weg onder mijn kleeren... ze kruipt steeds hooger... haar kop is al onder mijn schouder. Brand het vuur goed ? Ja ? Kom dan hier en trek voorzichtig de dekens weg. Begin aan den rechterkant, maar in Gods naam, wees voorzichtig ! »

Morris had zich zeer vast ingewikkeld en lag met zijn geheel lichaam op de dekens ; het was daarom zeer moeielijk, deze onder hem weg te trekken, zonder zijn lichaam te bewegen. En toch zou de minste beweging de slang verschrikt en haar geprikkeld hebben om te bijten. Dat wist Morris ook heel goed, en daarom herhaalde hij steeds : « Wees voorzichtig ! Wees voorzichtig ! »

Eindelijk had ik de dekens aan den rechterkant losgemaakt en verwijderde ze nu behoedzaam van zijn lichaam. Ik zag nu uit de linkerbroekspijp den ongeveer zes duim langen steert van de slang te voorschijn komen — het was een klapperslang, de gevaarlijkste soort !

Het ongedierte, dat hierhen gekropen was naar de warmte, scheen het blijkbaar onaangenaam te vinden, dat zijn staart aan de koude buitenlucht was blootgesteld ; het maakte een leelijke, kronkelende beweging onder de kleeren van Morris, en de steert verdween ook.

In weerwil van zijn koelbloedigheid en zijn tegenwoordigheid van geest, zag ik op Morris gelaat zijn angst afgeteekend. Een doodelijke bleekheid overdekte zijne wangen, ondanks den rooden gloed van het vuur en het koude zweet stoad in groote druppels op zijn voorhoofd.

— De kop van het vervloekte beest is nu aan mijn hals... zijn koud lichaam maakt mij zenuwachtig ! zegde hij met moeite adembaleend. Neem uw *bowie*-mes en snij mijne kleeren open aan de linkerzij. Haast u en bekommer er u niet om, of ge snijdt mij !

Mijn *bowie* was scherp als een scheermes. Ik begon zoo zacht mogelijk te snijden bij de linkerschouder van Morris en legde met eene voorzichtige snede zijne geheele linkerzij bloot, van den hemdskraag tot aan de broek. Toen ging ik naar den anderen kant, de kleeren optrekkende en als een schild voor mij houdend. Ik trok ze toen naar de rechterzijde, zoodat zijn geheel lichaam werd blootgelegd. Eene groote klapperslang lag op het maakte lichaam van mijnen slaapkameraad, het steerteinde bijna aan zijne voeten en de leelijke driekante kop tusschen hals en schouder. Toen de slang daar onbedekt lag, richtte zij zich eenigzins op en draaide het hoofd om ten einde achter zich te zien, wat de oorzaak was van de plotselinge koude. Toen zag ze mij, richte zich nog hooger op en wierp den kop terug, bereid om mij aan te vallen.

Zij lag nog geheel op het lichaam van Morris, ik hield mij daarom doodstil om haar niet boos te maken. Ook Morris verroerde geen lid. Zooals wij verwachten, werd de koude weldra onverdragelijk voor de slang en meer en meer werd zij aangetrokken door de warmte van het vuur. Zij hield op naar mij te zien en begon zich langzaam naar het vuur te bewegen ; daarna gleed zij van het lichaam van den Kentuckier en schoof naar de vlammen.

Toen de slang een paar meters weg was, greep ik Morris bij de schouders en hielp hem overeind. Hij huiverde een oogenblik en staarde naar de klapperslang, die ineengerold voor het vuur lag ; toen greep hij zijn revolver en vuurde snel driemaal achtereen op haar.

— Zoo, zegde hij, dat is voor het bezoek.

En toen rolde hij zich weer bedaard in zijne dekens, aan mij de taak overlatende, om aan onze bij den knal verschrikt opspringende makkers het avontuur te vertellen.

Morris was den volgenden morgend al in de vroegte bezig zijne kleeren weer aaneen te naaien. Maar ondanks zijne koelbloedigheid, vertelde hij mij toch na eenige weken, dat hij nog elken nacht van de slang droomde.

NIEUWS
uit de stad en de omstreken

—o—

Orde der Processie.

1 Vaan van den H. Rozenkrans. — Koorjongens. — Zilveren processiekruis.
2 Weeskinderen van het hospitaal.
3 Jongens van de gemeenteschool met de vaan van den H. Joannes-Berchmans voorop, en kleinere vaandels tusschen de rijen.
4 Groote blauwe vaan van O. L. V. met zilveren kruis voorop.
5 Het Kind Jesus en St Janneke. — Groep herderkens.
6 De goede Herder. — Groep herderinnetjes.
7 De leden der 3de Orde, met vaandel.
8 Stoet bruidjes met vaandels en bloemen. — Geloof, Hoop en Liefde.
9 Kindergroep het Kind Jesus vergezellende.
10 Groote vaan van de H. Anna.
11 Het Bisschoppelijk College van O. L. V.
12 Groep martelaren. — Aloysianen.
13 Groote vaan van het H. Hart. — Vaantjes gedragen door bruidjes.
14 De Dames der arme kerken en andere dames tot geene bijzondere Congregatie behoorende.
15 Groep van jeugdige martelaressen, dragende de werktuigen harer martelie, benevens lelieën en palmtakken.
16 Jongens der zondagsschool en der Congregatie, met de nieuwe banier van O. L. V. van Tongeren voorop.
17 Groep maagden met lelieën.
18 De leden der H. Familie, met de groote roode vaan en zilveren kruis.
19 Stoet bruidjes, met bloemen en wierookkorven.
20 Groep der Vijftien Mysterieën van den Heiligen Rozenkrans.
21 Het genootschap van St Vincentius a Paulo.
22 De Harmonie der Concordia.
23 Het zangkoor en de Dames der Congregatie.
24 Groote vaan van het H. Sacrament en andere vaantjes gedragen door Bruidjes.
25 Koorjongens met lantaarnen en wierookvaten.
26 *HET HEILIG SACRAMENT.*
27 De stedelijke overheden. — Het biddend volk.

Concordia. — 2e ZOMER CONCERT te geven door de symphonieafdeeling zondag 12 Juni aanstaande, ten 8 ure 's avonds.

PROGRAMMA.

1e De Pied Ferme. Marche	Eilenberg
2e François les bas bleus. Fantaisie	E. Tavan.
3e Patchouli. Mazurka	L. Strobl.
4e Les Sirènes. Grande valse	Waldteufel
15 minuten tusschenpoos.	
5e Marche lorraine	Louis Ganne
6e La ligue des Patriotes. Polka	Herpin
7e Arthémise. Ouverture	J. Ziegler
8e Nice Station. Valse	Tellam.

In geval van slecht weder zal het concert in de groote zaal uitgevoerd worden.

VOLKSBOND ST-MATERNUS. — Zondag 19 Juni, om 8 uren 's avonds, **groot Concert** in den *Volksbond St-Maternus*, met verlichting van den tuin.

Donderdag heeft de harmonie der Concordia eene **schitterende serenade** aan M. E. Vroonen gegeven, onlangs ridder der Orde van den H. Gregorius den Groote benoemd.

Uitslag van den prijskamp van stieren en melkkoeien der omschrijvingen Tongeren en Sichen-Sussen-Bolré.

Stieren. — 1e prijskamp : Eene bewaringspremie van 400 franken ; om deel te kunnen nemen aan dezen prijskamp moet de stier de vorige jaren de eerste arrondissements prijs bekomen hebben. — Mededingers : Wed. Jamaert van Rutten ; H. Nicolai van Genoels-Elderen.

De prijs wordt toegekend aan den stier der wed. Jamaert.

2e prijskamp : Arrondissements prijzen bestaande in : 2 eerste, waarde 200 fr. en zilveren medalie ; 2 tweede, waarde 150 fr. en bronzen medalie zijn gewonnen door :

1. Wed. Leenaers van 's Heeren-Elderen ; Jan Coenegrachts van Laeffelt (Vlytingen).
2. Stas van Eben-Emael ; C. Martin van Betho (voorwaardelijk).

Om aan de 2e prijskamp deel te nemen, moeten de stieren een eersten of tweeden prijs behaald hebben in de omschrijvings prijskampen.

Melkkoeien. — Aan dezen prijskamp kunnen deel nemen de koeien, een prijs bekomen hebbende in de omschrijvings keuringen.

De winnende prijzen bestaan in :

2 eerste; waarde 125 fr. en zilveren medalie ; 2 tweede, waarde 100 fr. en bronzen medalie ; 7 prachtige koeien toebehoorende aan de heeren Clerinx van Webede ; Vroonen van Tongeren ; Bodson van Hex ; Delsixhe van Rukkelingen a/J. betwisten zich de premiën welke behaald werden als volgt :

1. Clerinx Ed. van Webede ; Vroonen C. van Tongeren ; Clerinx Ed. van Webede ; Bodson L. van Hex.

Allen van de omschrijving Tongeren.

Uitslag van den prijskamp tusschen de trekmerriën, hengstveulens en hengsten, gehouden te Tongeren, donderdag 8 Juni 1898.

Merriën. — 1e Nicolay Genoels-Elderen. — 2e François Jamart, Grand-Looz. — 3e Jean Clerinx, Pirange. — 4e Vanheers, Widoye. — 5e Bodson, Hex.

Geprimeerde hengstveulens. — 1e Strauven, Bas-Heers. — 2e Keppenne, Gors-op-Leeuw. — 3e Warnants, Cortessem.

Hengsten van 3 jaar. — 1e Ve Jamart, Russon. — 2e Cuvelier, Overrepen. — 3e Jamart, Grand-Looz.

Hengsten van 4 jaren. — 1e Keppenne, Gors-op-Leeuw. — 2e Fagart, Vieux Hoesselt.

Deurwaarders. — Bij koninklijk besluit van 7 Juni 1898 worden de heeren Peters (J.-M.-E.) candidaat-deurwaarder te Borgloon, en Brendjens (H.-A.-E.-P.) candidaat-deurwaarder, beambte ter griffie der rechtbank van eersten aanleg te Tongeren, benoemd tot deurwaarders bij de rechtbank van eersten aanleg zitting houdende te Tongeren, in vervanging van wijlen de heeren Paters en Quaedvlieg.

Door de wielrijders vereeniging « **Looz-Vélo** » zal op zondag 19 Juni aanstaande een groot Bondgenootschap-Feest ingericht worden, waarin 400 franken prijzen te behalen zijn.

Dit feest zal vooral bestaan in een snelrit, eene ringsteking, uitvoeringen van Harmonie, Fanfaren of Trompetten geschal, per velo.

Ingeval van slecht weder, zal het feest op zondag 26 Juni gehouden worden.

Hasselt. — EEUWFEEST VAN DEN BOERENKRIJG. — Ter gelegenheid van het nationale Eeuwfeest van den Boerenkrijg, richt de stad Hasselt, op zondag, 28 Augustus, een *Groot Festival* in voor harmonie- fanfaren- en zangmaatschappijen, alsmede een VLAGGENFEEST, waaraan alle hoegenaamde maatschappijen kunnen deelnemen, die vlag, bannier, of cartel bezitten. Tusschen de deelnemende maatschappijen zullen voor een bedrag van 1700 franken premiën uitgetrokken worden.

Deze feesten zullen eenen ongemeenen bijval genieten, daar deze maatschappijen tevens de beste gelegenheid hebben al de feestelijkheden van den Boerenkrijg bij te wonen.

De maatschappijen, die tot heden nog geen

DE HUT
VAN
ONKEL TOM

26STE VERVOLG.

Ik zal de eerste Jeneverbessen, die in onzen tuin bij het meer rijp worden, opzettelijk daarvoor laten komen, zegde St-Clare zeer ernstig en trok te gelijk aan de bel. Ondertusschen, nicht, zult gij wel gaarne naar uwe kamer willen gaan, om u na de reis wat te verfrischen. Doll, vervolgde hij, laat Mammy terstond eens hier komen.

De mulattin, welke Eva met zooveel verrukking had geliefkoosd, trad spoedig binnen. Zij was zeer net gekleed en had een rooden en gelen tulband op, dien Eva haar nu pas had medegebracht, en welken het meisje zelf om haar hoofd had gewonden.

— Mammy, zegde St-Clare, ik stel deze dame onder uwe zorg. Zij is moede en heeft rust noodig. Breng haar naar hare kamer en zorg er voor dat zij alle gemak heeft.

Daarop verdween Ophelia, door Mammy voorgegaan.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

TOMS NIEUWE MEESTERES EN HARE GEVOELENS.

— En nu, Marie, zegde St-Clare, zullen er gouden dagen voor u aankomen. Hier is nu onze knappe huishoudelijke nicht uit Nieuw-Engeland, die den geheelen last van zorgen van uwe schouders zal nemen, en u tijd laten om u op te frischen om weder jong en mooi te worden. Gij moest nu maar terstond tot de ceremonie van het overgeven der sleutels komen.

Dit zegde hij aan de ontbijttafel, eenige dagen nadat hij met Ophelia was aangekomen.

— O, zij is welkom, zegde Marie en liet kwijnend haar hoofd op hare handen rusten. Ik denk dat zij wel iets ondervinden zal, namelijk, dat wij meesteressen hier eigenlijk de slavinnen zijn.

— O zeker, dat zal zij wel ontdekken, en nog een aantal heilzame waarheden bovendien, zegde St-Clare.

— Men praat van slaven houden, alsof wij het voor ons gemak deden, hervatte Marie. Zeker, als wij daarom dachten, zouden wij hen allen terstond laten gaan.

Evangeline zag hare moeder ernstig aan, alsof er iets gezegd was dat haar verbijsterde, en vroeg toen eenvoudig :

— Waarom houdt gij ze dan, Mama ?

— Dat weet ik zelf niet, of het moest tot eene plaag wezen ; zij zijn de plaag van mijn leven. Ik geloof dat zij meer de schuld van mijne ziekelijkheid zijn dan iets anders ; en de onze, dat weet gij wel, zijn de ergsten waarmede ooit iemand geplaagd was.

— Och kom, Marie, gij zijt heden melankoliek, zegde St-Clare. Gij weet wel dat het zoo niet is. Daar is Mammy — die is immers de beste meid van de wereld. Hoe zoudt gij het zonder haar maken ?

— Mammy is de beste die ik ooit gekend heb, zegde Marie hierop ; en Mammy is toch zoo eigenlievend — schrikkelijk eigenlievend ; dat is het gebrek van het geheele ras.

— Eigenliefde is inderdaad een akelig gebrek, zegde St-Clare ernstig.

— Nu, daar is dan die Mammy, hervatte Marie. Mij dunkt, het is zeer eigenlievend van haar, des nachts zoo vast te slapen. Zij weet wel dat ik gedurig kleine diensten noodig heb, als ik mijne ergste vlagen krijg, en toch is zij zoo moeielijk te wekken, dat ik heden morgend stellig erger was door de inspanning, die ik van nacht van mij had moeten vergen om haar wakker te krijgen.

— Maar is zij niet al verscheidene nachten bij u opgeblieven, Mama ? zegde Eva.

— Hoe weet gij dat ? zegde Marie scherp. Zij zal er denkelijk over geklaagd hebben.

— Zij heeft niet geklaagd. Zij zegde mij maar welke slechte nachten zij gehad had, zooveel achtereen.

— Waarom neemt gij Jane of Rosa niet voor een paar nachten in hare plaats en laat haar uitslapen ? zegde St-Clare.

— Hoe kunt gij mij zoo iets voorstellen ? antwoordde Marie. Gij zijt waarlijk ongevoelig, St-Clare. Zoo zenuwachtig als ik ben, brengt het minste mij van streek, en eene vreemde helpster bij mij zou mij haast razend maken. Als Mammy zooveel om mij gaf als zij doen moest, zou zij gemakkelijker wakker worden, natuurlijk zou zij dat. Ik heb wel van menschen gehoord die zulke trouwe dienstboden hadden ; maar ik ben nooit zoo gelukkig geweest. En Marie slaakte eenen zucht.

Miss Ophelia had met een gezicht vol scherpe, ernstige oplettendheid naar dit gesprek geluisterd en kneep nu hare lippen nog vaster dicht, alsof zij zich voornam eerst met volle zekerheid waar te nemen welke menschen zij hier voor zich had, eer zij zich eenigszins uitliet.

— Mammy heeft wel zekere soort van goedhartigheid, hervatte Marie ; zij is vriendelijk en gedienstig ; maar eigentlijk is zij toch zeer eigenlievend. Zoo wil zij maar nooit ophouden over dien man van haar te kniezen. Gij begrijpt wel, toen ik getrouwd was en hier kwam wonen, moest ik haar natuurlijk medenemen, en haar man kon mijn vader niet missen. Hij was een smid en daar zeer noodzakelijk ; en ik dacht en zegde toen, dat Mammy en hij liever van elkander moesten afzien, daar zij waarschijnlijk toch nooit weder met elkander zouden kunnen leven. Ik wenschte nu wel dat ik dat had doorgezet ; maar ik was dwaas en al te ioschikkelijk en wilde het niet doorzetten. Ik zegde Mammy toen, dat zij niet denken moest hem meer dan nog een paar maal in haar leven weer te zien, want dat de lucht van de streek, waar mijn vader woonde, niet goed voor mijne gezondheid is, en ik daar dus zeer zelden weder komen zou. Mammy heeft zekere koppigheid in enkele opzichten, die iedereen niet zoo waarneemt als ik doe.

— Heeft zij kinderen ? vroeg Ophelia.

— Ja.

— Het zal haar denkelijk wel spijten dat zij daarvan gescheiden is.

— O, natuurlijk kon ik die niet medenemen. Het waren nog kleine morsige dingen, die ik niet onder mijne oogen verdragen kon ; en bovendien namen zij te veel van haren tijd weg. Ik geloof zeker dat zij, hoewel zij weet hoe ik haar noodig heb en hoe zwak mijne gezondheid is, morgen weder naar haren man zou gaan, als zij maar kon. Ja zeker ; en zoo eigenlievend zijn de besten van die wezens.

— Het is treurig om aan na te denken, zegde St-Clare droogjes.

Ophelia zag hem scherp aan, en bemerkte den blos van ergernis en de spottend krullende lip, waarmede hij dit zegde.

— Nu is Mammy toch altijd eene soort van troetelkindje van mij geweest, zegde Marie. Ik wenschte dat uwe vrije dienstboden uit het Noorwenschte dat uwe vrije dienstboden uit het Noorwenschte dan hare kasten met kleeren eens konden zien. Zijden en mousselinen kleedjes, en eene van echt kamerdoek heeft zij daarin hangen, en ik heb somtijds een heelen middag gewerkt om hare mutsen op te maken en haar voor een partijtje op te schikken. Wat mishandelen betreft, zij weet niet eens wat dat is. Zij heeft niet meer dan eens of tweemaal in haar geheele leven de zweep gehad. Zij heeft alle dagen haar koffie of thee met witte suiker. Dat is wel overdadig ; maar St-Clare wil dat zij in de keuken ook op eenen grooten voet leven, en ieder doet daar dus wat hem bevalt. Om de waarheid te zeggen, onze bedienden hebben het al te goed. Ik geloof dat het gedeeltelijk onze eigen schuld is, dat zij zoo eigenlievend zijn onze eigen dienstboden kinderen. Maar ik heb geprant dat ik er moede van ben.

— En ik ook, zegde St-Clare.

Eva had naar hare moeder staan luisteren met dien blik vol geheimzinnigen ernst, die haar bijzonder eigen was. Nu kwam zij naar hare moeder toe en sloeg haren arm om haren hals.

— Wel, Eva, wat nu ? zegde Marie.

— Mama, zou ik u niet voor eenen nacht kunnen oppassen, maar een ? Ik zou u zeker niet zenuwachtig maken, en ik zou ook niet slapen. Ik lig toch dikwijls des nachts wakker te denken.

— Och, dwaasheid, kind, antwoordde Marie. Welk een wonderlijk kind zijt gij toch !

— Maar mag ik, mama ? Ik denk, zegde zij schroomvallig, dat Mammy niet wel is. Zij heeft mij gezegd, dat zij tegenwoordig aanhoudend hoofdpijn heeft.

— Dat is weer eene van hare kuren. Mammy is als al de rest, allen maken zij zulk eene beweging van wat pijn hier of daar ; doch daar geef ik nooit aan toe, nooit. Dat is een grondregel van mij, vervolgde zij, zich naar Ophelia keerende, en gij zult zelve ondervinden hoe noodzakelijk die is. Als men bediende toelaat om zich aan ieder onaangenaam gevoel te storen en over elke kleine onpasselijkheid te klagen, heeft men er nooit rust van, Ik zelve klaag nooit, niemand weet wat ik lijd. Ik acht het mijn plicht om dat stil te dragen, en dat doe ik ook.

Ophelia's oogen gaven hare ongeveinsde verbazing over dit besluit der redevoering te kennen, hetwelk St-Clare zoo overmatig koddig vond, dat hij in een luiden lach uitbarstte.

— St-Clare lacht altijd, als ik het minste woord van mijne ziekelijkheid zeg, zeide Marie op den toon van eene geduldige martelares. Ik hoop maar dat er niet eens een dag zal komen, dat hij daaraan denken zal. En daarmede hield zij haren zakdoek voor de oogen.

Natuurlijk volgde er nu eene eenigszins lastige stilte. Eindelijk keek St-Clare op zijne horloge, zeide dat hij uitmoest, stond op en ging heen. Eva trippelde hem na, en zoo bleven nu Marie en Ophelia met elkander alleen.

— Zoo maakt St-Clare het altijd, zeide de eerste, en nam met een lamelijk driftigen zwaai haren zakdoek van haar gezicht, toen de misdadiger, wiens hart zij wilde roeren, buiten de deur was. Hij verbeldt zich nooit, hij kan en zal zich nooit verbeelden wat ik jarenlang geleden heb en nog lijd. Als ik veel van klagen hield, of ooit eenige beweging over mijne kwalen maakte, zou hij gelijk hebben. Natuurlijk worden de mannen eene vrouw moede die altijd klaagt. Maar ik heb alles voor mij zelve gedragen, doch St-Clare denkt dat ik alles dragen kan.

Ophelia wist niet recht wat zij hierop moest antwoorden.

Terwijl zij zich nog bedacht wat zij zeggen zou, vraagde Marie hare tranen af, streek als het ware haar veeren glad, gelijk eene duif na eene regenbui haar toilet maakt, en begon een huishoudelijk praatje over hare kasten met aardewerk, glas en tafelgoed, hare provisiekamers en andere dingen, waarover de nicht het beheer zou aanvaarden, en gaf zoovele regeling, waarschuwingen en aanwijzingen, dat een minder koel en helder hoofd dan dat van Ophelia er geheel door verbijsterd zou zijn geworden.

— En nu, zegde Marie, geloof ik dat ik u alles heb gezegd, zoodat gij, als ik weder eene vlaag van mijne kwaal krijg, wel geheel zult voort kunnen, zonder mij ergens naar te vragen. Maar nu nog over Eva, het is noodig dat er op haar gelet wordt.

— Zij schijnt een heel zoet kind te zijn, zegde Ophelia. Ik heb nooit zoeter kind gezien.

— Eva is een vreemd kind, een zeer vreemd, zegde de moeder. Zij heeft dingen over zich die heel wonderlijk zijn ; zij gelijkt volstrekt niet naar mij. En Marie zuchtte, alsof dit eene droevige gedachte was.

Ophelia zegde in haar hart : « Ik hoop wel van neen, » maar zij was voorzichtig genoeg om dit te verzwijgen.

— Eva is altijd liefst bij de bedienden geweest en dat houd ik voor sommige kinderen voor heel goed. Ik heb altijd met de kleine negers van mijnen vader gespeeld en dat heeft mij nooit kwaad gedaan ; maar Eva schijnt zich altijd met ieder die haar nabijkomt gelijk te willen stellen. Het is iets vreemds in dat kind. Ik heb haar dat nooit kunnen afwennen. St-Clare, geloof ik, helpt haar daarin voort. Om de waarheid te zeggen : St